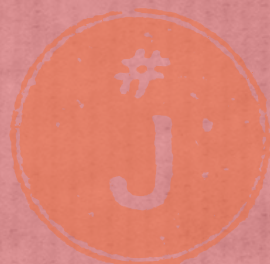

Joan-Ferran Llorens López

Fènix dels somnis

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Certamen Literari de Castellitx

ALGAIDA, 2001

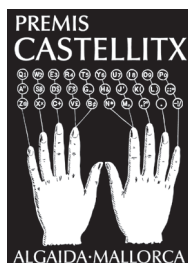

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2001-G-R-0171-0141

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2001-G-R-0171-0141

© del text: Joan-Ferran Llorens López

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Certamen Literari de Castellitx 2001. Obres premiades. Part I. Poesia i Poesia Popular (Glosat)*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 2002. (Plaguets d'Història i Cultura; 12)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Joan-Ferran Llorens López

Fènix dels somnis

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Certamen Literari de Castellitx

ALGAIDA, 2001

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2001-G-R-0171-0141

El glosat *Fènix dels somnis*, de Joan-Ferran Llorens López fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXIII Concurs de Poesia Popular (Glosat) del Certamen Literari de Castellitx 2001. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

PRESENTACIÓ DE L'AUTOR

Com de sempre ha estat costum
en la terra del glosar
vos diré en bon català
qui som jo i on he nascut,
que és millor que quedar mut.
Som Joan-Ferran Llorens,
d'un barri no molt extens
que li diuen Son Pisà.
A un quart d'hora tenim mar
perquè forma part de Palma
i la gent que hi viu té calma,
ja que habitam dins una illa
on molts dies el sol brilla.
No vos cregueu que és un mac.
És un cap de miotrag
enmig de les altres illes
que es troben a poques milles
vigilant bé la Mar Nostra
que ens vetli com fa una ostra
que de sa perla és l'amant.
Vos diré que no som sant,
però tampoc un dimoni.
I ara és el moment idoni

del nom de batalla dar.
Trobador de Son Pisà,
del meu barri defensor
i de fetes glosador.
Conservau-lo a la memòria,
i llegiu atents la història.

PRESENTACIÓ DE L'OBRA

El glosat que ara segueix
és una obra narrativa.
Podeu perdre la saliva
si vos la llegiu d'un cop
per molt que aneu a galop.
Amor-mort, un doble tema,
però això no és cap poema
ni tampoc una novel·la,
perquè tot l'únic que anhela
és explicar una història
emprant els metres de glòria
que aquest poble ens ha donat:
la cançó curta i glosat,
i també la codolada,
tot i que també hi ha usada
la tècnica de posar
davant els trossos que hi ha
un parell de versos lliures
que tot just varen escriure's
per dir la sensació
i resumir amb un botó
tot allò que el cor sentia
una volta que llegia
el capítol ja glosat
manuscrit i embastat.
No vos contaré res més,
perquè, si molt llarg em fes,
vos llevaria les ganes,
no llegiríeu les planes

i jo quedaria trist,
perquè quant fins ara heu vist
no pot tenir cap semblança
ni tampoc cap comparança
amb l'obra que heu d'investir
del primer full a la fi.

I PART AMOR

CAPÍTOL I L'ENCONTRE

Solitud!
Cercant-te a tu, sense veure't.
Et conec i no et tenc!
Em somrius i no et veig!

I

Vagant per la negra nit
m'endins en un pobre pub.
Tothom que hi va bé ja sap
que serà fred i avorrit.

2

No puc a casa romandre
quan descansar necessit,
si no vull perdre el sentit
ofegat a un escafandre.

3

No em trob amb cap conegut
i m'amag en un racó.
La beguda en el tassó
em defensa com escut.

4

En el got un suc de pinya
tot ben rebaixat amb gel.
No fa mal a fetge i fel
com faria el brou de vinya.

5

Les hores em passen lentes
sense esdevenir-me res.
És com sentir-te un pres
que a l'eternitat rebentes.

6

De sobte una llum et mira
reflectida al gel del got.
Surts ben rabent d'aquell clot
amb la claror d'una espira.

7

És una al·lota castanya
de bones galtes carneses
i unes cames ben formoses.
És com si no et fos estranya!

Fènix dels somnis

8

L'has somniada molt temps,
per això saps com és prou.
Trobar-la no et ve de nou,
però foc és tot quant sents.

9

Creuam les nostres mirades.
Als ulls m'apunta i somriu.
L'amor em brolla com un riu
lliure davallant cascades.

10

Amb la vista els dos parlam.
És un principi d'amor.
La comunicació,
molt més rotunda que un clam.

11

Si bé els ulls són molt valents
i no tenen por de res,
el verb pareix molt espès
i se t'ajunten les dents.

12

I la nit acaba així:
ella se'n torna a l'oblit,
sense atrevir-me a l'envit,
sense no res poder dir.

CAPÍTOL II
RECORDS

Tast de record.

Viure el regust.

Retornar a la llum.

Tes pàgines d'or rellegir.

13

Me'n vaig a casa ben trist
i alhora també content.
El meu cor es troba ardent
per l'al·lota que ara he vist.

14

El llit calent i suau
no pot ni fer-me dormir.
Ara la vull tenir amb mi,
la noia del jersei blau.

15

Passa el temps, i la son ve.
Al món dels somnis me'n vaig.
Estic ferit amb un raig
d'enamorament d'acer.

16

Submergit dins els records
no la puc treure del boll.
M'estic tornant com a foll
amb uns sentiments molt forts.

Fènix dels somnis

17

Pens en els seus llargs cabells
marrons fent joc amb els ulls.
No són ni llisos ni rulls.
Onats! No tenen parells.

18

Careta d'àngel rosada.
Galtetes càlides mel.
Divinet nèctar del cel.
Frauleta meva estimada.

19

Uns ulls sincers i melosos
com no coneguí jo mai,
que em produïren esglai
de tendres, grans i amorosos.

20

Els seus llavis ben molsuts
conviden a besar-los.
Oferriria el que fos
per deixar-los ben eixuts.

21

El seu cos és tot diví,
primet i ben modelat,
amb unes corbes d'esclat
que amb quatre mots no sé dir.

22

Pits redonets i molt tendres,
taronges miraculoses
d'aquelles de tan sucoses
que revifarien cendres.

23

Una cosa tenc en ment:
cintureta ben formada.
Deixaries exclamada
tota la força del vent.

24

Costats molt ben esculpits
et remarquen que ets ben dona.
Ets l'escultura més bona
que s'ha fet amb savis dits.

25

Culet galtetes redones
amb la falda és molt agut.
Es pot dir que no és menut
ni panera de grassones.

26

Cuixetes dolces i fortes
et vaig veure quan t'asseies.
Mentre em miraves em reies.
Al cel pareix que m'emportes!

Fènix dels somnis

27

Als somnis no res em passa.
Solament la tenc a ella.
Preciosa al·lota bella,
dins ton cor vull tenir plaça.

28

Quan em despert l'endemà,
tota ella se m'ha esvaït.
Pell que tocava amb el dit
quan els ulls s'obrin, se'n va.

29

Trist dels meus somnis fugir,
pens en ella alegrement
que potser qualche moment
la podré tenir amb mi.

30

D'un bot m'aixec dels llençols.
Ja tenc de què estar content
i també un sofriment:
penúries i consols.

31

Tot el diumenge pensant,
recordant uns bons moments,
fent-los tostemps ben presents
com de cap viscut semblant.

32

És dilluns, tenc quatre classes.
Avui m'hauré d'alçar d'hora.
La son ha de sortir fora.
No vull tenir carabasses.

33

Estic dins classe i no atenc
a tot allò que ens expliquen.
Les idees que se'm fiquen
són de l'aire que no tenc.

34

Passen hores, passen dies.
D'ella no em puc desferrar.
Tanta sort que ja demà
potser veuràs qui volies.

CAPÍTOL III LA CONEIXENÇA

*La por,
només un negre llençol.
Treu-te'l i veuràs la llum.
No et recloguis! Escampà't!*

35

Avui ja som a dissabte.
M'aixec content i alegre
com les aigües del riu Segre
que deixen una terra apta.

Fènix dels somnis

36

El dia em passa molt llarg,
Aprofit per fer les coses,
moltes de les quals deix closes,
que més tard prendré el meu arc.

37

Em dutx i m'arregl molt bé,
que de marxa he de sortir.
Ben clar ja tenc el camí
que tot d'una jo prendré.

38

Vaig directe cap al pub
on la vaig divisar a ella,
aquella guapa poncella
que d'igual no n'hi ha cap.

39

Quan arrib és molt més prest
que no una setmana abans.
Entr tot ben creuat de mans,
però amb un posat xalest.

40

Esper i encara no hi és.
El pub gairebé està buit.
No crec que avui m'hagi fuit.
Segur que ve en un no-res.

41

El lloc comença a omplir-se
de molta classe de gent.
Les cames, no me les sent.
Que no arribi no pot ser!

42

I si no torna pus mai
perquè no li va agradar,
puix que un dia el pub trià
i el trobà un mal espai?

43

De sobte em gir i la veig.
Ella entra amb decisió.
Se'n va cap al butacó
per controlar bé el maneig.

44

Quan de sobte ella em repara
i fixa els ulls cap a mi,
el fort cor em fa reblanir
amb la frescor d'aigua clara.

45

Ha vingut amb una al·lota
amb qui ho va fer l'altre dia.
Davant companya voldria
que jo no ficàs la pota.

Fènix dels somnis

46

Molt se li assembla l'amiga.
Diria que són germanes.
No és hora de girar planes
ni veure verda la figa!

47

Ens miram una altra volta,
però dels ulls jo no pas.
Crec que estic fet un bon cas
i al final quedarà solta.

48

Me'n vaig directe als serveis.
Través la gent molt ran d'ella.
Li freg la dreta canella
just quan es toca els cabells.

49

Quan sóc a dins l'excusat,
m'arregl i estir la camisa.
Em toca deixar-la llisa
tot un dia assenyalat.

50

Un nirvi estic fet tot jo.
De lluny pareixia fàcil!
De prop estic fet un dàtil.
Allò que em guanya és la por.

51

Abans d'escapar al meu lloc,
em pentín i em mir les dents.
Em cal no fer tant de temps,
perquè sinó perdré el joc.

52

Quan ja la tenc molt a prop,
la salut com si no res.
Jo mateix em qued sorprès
que, quan vull, vaig a galop.

53

Li deman algunes coses
i em contesta amablement.
Jo tenc tot els cos ardent
i ella, les galtetes roses.

54

Em xerra amb molta tendresa.
Vint-i-un diu que és sa edat
i jo em sent meravellat
quan em diu son nom: Teresa.

55

Son parlar bé m'enamora,
encara més que el seu cos.
L'amor m'arriba al moll d'os,
esperança alenadora.

Fènix dels somnis

56

L'amiga se'n va un moment
i així ens deixa els dos tots sols.
De fet és el que tu vols
per parlar tranquil·lament.

57

Ella també estudia:
fa tercer de Belles Arts.
Ha viscut a moltes parts
des de fresca minyonia.

58

Coincidim amb moltes coses:
li agrada molt fer esport,
omplir tot aquell temps mort
i les modes li són noses.

59

Amb la seva veu melosa
el temps em passa volant.
M'adon que tenc a davant
una al·loteta agradosa.

60

El que em diu m'apassiona.
La sent i m'ompl(e) de dolçor.
Vull descobrir-la amb ardor,
navegar dins sa persona.

61

Escoltar-la m'alimenta
d'alegria tot el cos.
Fugen de mi tots els plors
i m'acull frescor de menta.

62

Mentre conversa tenim,
la companya torna al lloc.
Teresa s'atura un poc
amb un posat molt sublim.

63

Me la presenta clar i ras.
Sí que és la seva germana.
Sembla una al·lota molt sana.
Es diu Maria i l'abraç.

64

Com que s'ha fet ja molt tard,
cadascú se n'ha d'anar,
ara amb telèfon en mà,
com si fos una obra d'art.

65

El moment d'entrar a ca meva
el comodí em mira i riu.
Tot pareix que es torna viu.
La contentor no se'm lleva.

66

Em fic directe al meu llit
i així la son ja em vindrà.
Estic a punt d'esclatar
de tan bé que m'ha sortit!

67

La imatge d'ella s'esfuma
amb el cant que fa el tic-tac
i, posseït per un mag,
el meu cap vola en escuma.

CAPÍTOL IV PLENITUD

*Coquetes d'Amor.
En menges i no t'én fartes.
Les xucles, les rosegues
i la farcidura és més saborosa encara,
i sempre té un gust nou.*

68

I al sendemà al migdia
no puc estar gens tranquil
fins que al telefònic fil
sent la veu d'ànima mia.

69

S'hi posa ben de seguida:
ni tan sols he d'esperar.
Quan contesta em diu molt clar:
«Com està la meva vida?»

70

Just quan he escoltat això
continuar no podia
perquè açò sí que m'omplia
d'un encís màgic molt bo.

71

Després de returar un poc,
jo ja puc motar a la fi,
per anar a fer un voltí
per on molt sovint em moc.

72

Els dos tancam un acord:
a les nou a una plaça.
Avui sí que serà massa!
Tinc el dia de la sort!

73

Em prepar amb alegria.
No em pot mancar cap detall.
Com si anàs a un gran ball,
és arribat un bon dia.

74

Em dirigesc cap allà,
ben alerta a fer-me taques
a aquestes robes tan maques
que aprofit per estrenar.

Fènix dels somnis

75

La clenxa ben feta duc
i les sabates lluent.
De calç m'he deixat les dents.
Crec que he fet tot el que puc!

76

Arrib i la trob que espera.
Tots dos hem aplegat prest.
Amb somriure manifest,
jo ja tenia friserà.

77

Creuam les dues besades
que pertoca al protocol.
De moment és un consol.
Em sent encantat per fades.

78

Un pic ens hem saludat,
jo ja no sé què he de dir.
Tanta sort que em mira a mi
i em parla amb seguretat.

79

Escolt tot allò que em diu
i agaf molta confiança.
Si estava fet una pansa,
ara bé faig el cap viu.

80

Ens pensam on soparem.
Ben ràpid ho hem decidit.
És un lloc molt eixerit
que tots dos ja coneixem.

81

No sé què menj per sopar.
El meu cap no és dins el plat.
Als seus ulls em sent clavat
dins la mar d'ambre dolç clar.

82

Ella menja molt poquet,
i dirigeix la conversa.
I quan tothom es dispersa,
sortim i trobam el fred.

83

Passejam tranquil·lament.
Separats és un horror.
És com fer la instrucció
i amb gelor molt més patent.

84

La prenc, li estrenc una mà
i just llavors la cintura.
Quina imatge gran i pura:
aferrats amb amor sa.

Fènix dels somnis

85

Acostam les nostres cares.
Els morrets tocant-se es fonen.
Caramel·lets tendres donen.
Amb un temps etern no et pares.

86

Abraçant-la fort voldria
entrar dins son pensament.
Defora ni fred ni vent
trenquen la nostra alegria.

87

Ens separam una estona.
Un somrís mut i un alè
és el signe que diu ver
que per comunicar em dóna.

88

Ben juntets continuam
caminant i fent xerrada.
Puc gaudir i xalar de cada
mot d'ella dolç com un flam.

89

Se'ns acaba el nostre temps.
A ca seva l'acompany.
Dir adéu sempre és un plany
si has passat bons moments.

90

Només arribar, m'abraça
pel coll i em dóna un bon bes.
Ara tenc tot el cor pres
d'un amor caliu que em glaça.

91

La deix davant el portal,
vigilant fins que és dedins.
Només sent renou dels pins
que envolten el seu casal.

92

El bes, el guard dins el cor
perquè em dóna molta força
i em protegeix com l'escorça
de qualsevol intern plor.

93

Me'n vaig a peu cap a casa
amb un somriure a la pell.
Que diferent veig aquell
a qui amor era espasa!

94

Com un goig exaltat
jo veig el món.
Les coses com no són,
mes clarejant.
De mirada d'infant
tot és lluent

Fènix dels somnis

i el foc es torna vent
i em fa volar.
L'estel tinc a la mà.
Joia jo ploc.
No veig res negre enlloc.
I surt l'Amor
del bull del brollador
com un gran riu.
Esclata en flor i reviu
i amb força creix
així com un sa esqueix
molt ben cuidat.

95

Van passant dies, setmanes
i la vaig coneixent bé.
Avui mateix estaré
amb ella a les Fonts Ufanes.

96

Amb el cotxe ens n'anirem.
Dinarem de pa en butxaca
que durem dins una saca
i l'espectacle veurem.

97

Quan estam tombats en terra
observant com l'aigua brolla
tot quant em frena m'embrolla
i el desig carnal m'aferra.

98

Dolls neixen de sota el sòl
com si fos la terra viva,
frondosa, mòbil i aspriva
que a les ombres lleva el dol.

99

L'aigua ens reblaneix els cors.
Les besades són seguides.
Ajuntam les nostres vides
com units en un sol cos.

100

Els mossos que ens regalam,
les carícies dins boca
a un i l'altre ens aboca
a de l'amor tenir fam.

101

Amb la mà seguesc son cos.
Les seves formes bateguen
i de sobte m'ennueguen
aquests tactes de les flors.

102

Ella també m'acarona
i jo em sent el cos com mai.
La pell em bota d'esglai
perquè un frec ja m'esborrona.

Fènix dels somnis

103

Una lluita que comença
desviant sempre la fi
ens fa les venes omplir
de passió ben immensa.

104

Aïllats estam del món:
sols se sent l'aigua que riu
i els alens que fan caliu
d'una parella que es fon.

105

Com que arriba la foscor
i aviat es fa de nit,
hem de parar amb molt despit
i en el cor sentint dolor.

106

L'acompany vora ca seva.
Dolç bes és el comiat
que m'arriba ben clavat
dins l'ànima i no se'm lleva.

107

Quin estat més plaent tenc!
Em veig volgut i estimant
amb l'harmonia d'un cant
dins del pit not que m'encenc!

108

Dilluns anirem al cine
a veure un film de terror.
Voldria dins la foscor
protegir la meva nina.

109

Arribam i hem d'esperar
que hi ha més gent a davant.
Ens caldrà cercar bastant
el lloc per tenir bon pla.

110

Sort que trobam dos seients
que estan molt ben situats.
Podrem estar aferrats
i a ningú taparem gens.

111

Comença la funció.
Ella m'ha dit que és poruga.
Amb un espant em remuga
en un temps de tensió.

112

De cop un moment tranquil
interromp l'estat d'horror.
Ella pren l'emoció
i en tocar-me em posa a mil.

Fènix dels somnis

113

Besant-nos no ens adonam:
surten les lletres de «fi».
Ens alçam i hem de partir.
Com més la mir, molt més l'am.

114

Al silenci de la nit
mon pensament salta i crida:
De tota la meva vida
m'he topat amb son sentit!

115

En començar cada dia
tot moment l'ensaboresc.
Cada segon m'és tan fresc
com tot just la coneixia.

116

Avui a casa ha vingut,
havia quedat tot sol.
Li he mostrat el redol
on sempre jo he viscut.

117

Hem mirat fotos i llibres,
hem sentit cassetts i discs.
i hem parlat de molts de riscs
que ens han tocat nostres fibres.

118

M'ha contat que aquest estiu
se'n va anar pel Massanella
i es va rompre una costella
per no haver fet el cap viu.

119

Jo un fet li he narrat
que se'm va estrevenir
un dia de bon matí
que acabí fart i banyat.

120

Anàvem a un ràpid pas
entre Valldemossa i Sóller,
i una aiguota de bimbolla
desbaratà el cel ras.

121

Tots dos junts molt hem rigut.
Mai no havia gaudit tant
com ara ho faig escoltant
la bella al·lota amb qui surt.

122

En un moment de relax
ja comencen les carícies.
Veim que no estam fent malícies
i ens deixam ben arreglats.

Fènix dels somnis

123

Ella molt a poc a poc
m'acarona pel meu membre.
Aquest fet sempre em remembra
com si em sortís tot el foc.

124

Així com me'l té agafat
comença a besar-lo.
A mi m'entra la suor
i em fa treure tot el blat.

125

Dels nirvis m'ha costat prou
poder acabar en poc temps.
Ha anat alerta amb les dents
i jo he tret tot el brou.

126

Després l'agaf amb tendresa
i tota la flor li bes.
Un crit que tenia pres
treu del pit amb placidesa.

127

Quan del plaer hem gaudit,
ella es recolza al meu braç.
Pareixia que nedàs
entre batecs submergit!

128

Llavors, al cap d'uns minuts,
més a prop estam que mai.
Tornam a xerrar d'esplai
i de quan érem menuts.

129

Hem passat un horabaixa
tan intens com una vida.
Però l'estona fruïda,
ràpida com un cop d'aixa.

130

Quan ens acomiadam
no som dos, sinó som u,
encara que cadascú
se'n vagi al seu eixam.

131

Al moment del nostre adéu,
diu que demà em donarà
la perla maca del mar
que és el millor tresor seu.

132

La nit, la pas amb records
del que hem fet i del que ha dit.
És com si m'ho haguera escrit
amb uns caràcters molt forts.

Fènix dels somnis

133

Sa bellesa ferm m'estira,
conèixer-la m'alimenta.
Sa absència bé em turmenta
perquè no veig com em mira.

134

He trobat el meu alè
en els ulls d'aquesta nina.
El seu cor és una mina
amb tasts de mel a voler.

II PART MORT

CAPÍTOL I LA NOTÍCIA

*Un segon ja basta
per tallar el teu món.
A un costat tenim la vida
i a l'altre, la mort.*

135

Tot lo dia telefon,
però ningú no em contesta.
Em vaig rosegant la testa
preocupat per on són.

136

Insistesc. No obtenc resposta.
Quelcom deu haver passat.
M'envaeix un regust fat.
No crec que ho facin a posta.

137

Decidesc anar a veure-la
per aconseguir contesta.
Sinó és com la tempesta
llançada a un vaixell de vela.

138

De seguida que hi arrib
no trob que hi hagi ningú.
Em veig en un moment dur
que dels nirvis estic tip.

139

Me'n tornaré cap a casa.
Ara no res he aclarit.
Supòs que avui a la nit
sabré quina ha estat la base.

140

A la nit toquen la porta.
Ràpid me'n vaig a obrir.
Crec que és ella a la fi!
La meva ànima es conhorta!

141

Quan obr, contempl sa germana
que té els ulls que molt li bramen.
Si amb llàgrimes em reclamen,
no pot ser cap cosa vana.

Fènix dels somnis

142

Tot just quan trenca a parlar,
em diu que ma vida és morta.
M'entra una fredor molt forta.
Veig el cap que se me'n va.

143

Maria m'estreny plorant
i jo l'abraç també amb força.
Sóc ben feble i bo de tòrcer!
No m'esperava aquest plant!

144

Mos pares senten l'escena.
Els també han quedat blancs.
No es pensaven que entre planys
veurien son fill amb pena.

145

Coneixien na Teresa.
Els havia caigut bé.
No saben què dir ni fer.
Miren ma cara malmesa.

146

Va morir per carretera,
en colcar amb la motoreta,
quan prengué una volta estreta
i un cotxe hi pegà a darrere.

147

En terra quedà estesa.
El del cotxe va avisar.
Ningú li donà cap mà,
perquè la mort era encesa.

148

La germana i els seus pares,
de seguida hi acudiren.
«Uns últims mots que deliren
i del teu cos et separen.»

149

Les paraules que m'han dit
tallen com a ganivetes.
M'obrin totes les aixetes
de les penes del meu pit.

150

Sol dins la cambra tancat
vull ordenar els pensaments,
perquè en molt poquíssim temps
m'han xapat de bat a bat.

CAPÍTOL II LES CODOLADES DE LA MORT

*La vida és injusta,
però amb remei.
La mort sega,
i les llàgrimes
són sempre salades.*

Fènix dels somnis

I (151)

Això no pot ser mai
que ella hagi mort.
No em queda altre conhort
que escoltar el plor
d'esquinçar-me el meu cor
amb la destràl
i treure'm de mi el mal
que bé em perfora.
Per què una estimadora
ha de morir
tot just que el seu destí
li ha rigut?
Això és un joc molt brut
i enverinat,
només un fort esclat
de la Fortuna
que fa la seva lluna
sobre els mortals.
Són camins molt fatals
que tu prepares.
Fas pagar sovint cares
les nostres vides
i tan sols ens convides
a un tast d'amor.

II (152)

Mirant cap a l'oblit
sent com em dol
no tenir cap consol
damunt la Terra.

La por que se m'aferra
i que em destrossa.
Me l'ha jugada grossa
la mala sort
que no deixà a bon port
un gran amor.
Tan sols queda tristor
i el seu record.
He perdut el meu fort
que em mantenia
i la meva alegria
que m'ajudava.
L'espina que se'm clava
m'ha capolat.
Em sent mort i pelat
d'emocions .
Només veig que m'enfons
dins un infern
i sent un mal etern
que el cap rebenta.

III (153)

Fondes negres tenebres
l'ànima em tallen.
Són les veus que no callen
dins el meu cap
que em fan sang com l'arrap
de perillosa
fera molt sorollosa.
Amb amargura
em pega i em tortura.

Sense on anar
perquè dins mi està.
La puc patir.
Puc sentir un rosec fi.
El meu dilema
em mossega i em crema.
Fugir no sé
ni vull, i així perdré
qui vaig ser abans.
No pensaré més plans
que el de l'oblit,
perquè el món veig farcit
de molts paranys,
tot i que passin anys
he mort en part.

**CAPÍTOL III
EL FUNERAL**

*Si una mort és recordada,
és molt més mort encara.*

154

És un dia força clar,
però la boira ennigula
des de ma alegria nul·la.
és un jorn fet per plorar.

155

Acudim al funeral
del tronc de la meva vida.
L'església es veu omplida
de gent rebentant de mal.

156

Un trist silenci s'escolta,
crida fort dins el cervell.
El dolor surt per la pell
i la impotència és molta.

157

Son pare i sa mare callen.
No poden dir res ni ho volen
ni els gestos els consolen.
Són punyals que profund tallen.

158

Sa germana és a prop meu.
Ha perdut tota alegria.
Amb ella molt s'entenia.
No li pogué dir adéu.

159

M'estreny ben fort amb les mans
sense aconseguir fer res.
Massa prest un cor ens han pres.
Tots dos bramam com infants.

160

Els meus pares han vingut
i s'encomanen del plor.
Tot són llàgrimes i un tro
de cruel silenci mut.

161

Els segons passen molt lents.
És l'eternitat cruel.
M'han arrencat bé d'arrel
el tresor de tots mos béns.

162

Acaba l'acte i a casa
me'n vaig jo llagrimejant
amb els meus pares davant
tenint clavada una espasa.

163

A la cambra arrib directe.
Necessit sofrir tot sol
els plors que formen estol
i em deixen l'ànima infecta.

CAPÍTOL IV LES CODOLADES DE LA SOLITUD

*Primer ve el dolor d'una pèrdua.
Després ve el desert, la solitud.
Com li podràs contar les alegries?
I les desgràcies?*

I (164)

Sóc com busca de pols
en aquest món.
Un tros de gel que es fon
davall el sol.
Tenc l'ànima de dol
sense ma vida,
així com consumida
la voluntat
d'anar sempre avençat.
M'arruf endins
a un amagatall fins
beure el turment.
Tenint present en ment:
no hi ha remei,
ni tan sols cap servei
per consolar,
ni cap cosa que em fa
sentir millor.
He perdut el cordó
que vida em dava.
Tan bé com jo estava
amb ma costella,
se li presenta Aquella
que ens cerca a tots.
Per molt que peguis bots,
sempre t'enganxa.
Ni posant-te de panxa,
pregant a un sant,
de la garra i l'espant,
hauràs fugit.

Fènix dels somnis

Em sent com un proscrit.
Me l'ha robada
aquella malcarada.
Sens perdre el cos
sent mon esperit clos,
perquè som mort.

II (165)

No sé què faig vivint.
Tot en mi és mort.
No conec cap suport,
i bé m'enfons
com ferit per canons.
Jo res no vull,
perquè el meu cor em bull
de mal i sang,
i em remolc dins el fang.
No em sent gens lliure,
ja que no puc ni viure
com temps abans,
perquè a prop tenc dos cans
que fort mosseguen.
El cos sencer m'ofeguen.
Res no em diu res.
El camí és molt espès
i verinós.
Em fa cridar plorós
ben fart del món.

III (166)

Fuig d'aquest Segle
perquè veig que no puc
trobar aixopluc
de tant de desesper
que el cos enter
no suporta serè.
I sé que és ver,
que res s'arranjarà.
Tot serà en va
per restar equilibrat
i en un estat
de molta pau interna,
cosa que hiverna
els meus calculats plans
que tenia ans.
Viuré fora d'aquí
molt a dins mi.
Un món somniaré
que el mal no té.
Viuré com si no res
trencàs el bes
que a tots dos ens unia.

III PART SOMNIS

CAPÍTOL I LA PRIMERA APARICIÓ

*Somnis?
Fonts de malsons
i també d'il·lusions.
On són quan et despertes?*

167

Un raig de llum em desperta.
Encara no són les sis.
No crec que sigui un encís
ni m'hagin la porta oberta.

168

Amb unes mirades lentes
d'un cos encara dormit,
intent cercar dins la nit
què ha fet llum a les palpentes.

169

Res no veig. No deu ser res.
Crec que tot ho he imaginat.
Això és que estic molt cansat.
De tenir un buit no m'avès.

170

Quan torn a tenir els ulls clucs,
una veu sent a l'orella.
El que ara oig em meravella
i m'engata amb dolços suc.

171

Se m'entrega a mi Teresa,
amoret que vaig tenir,
molt més jolia que ahir.
Em mira, m'estreny i em besa.

172

Tot el meu seny no ho explica,
però això no importa gens.
L'alegria que tu sents
no et preocupa ni mica.

173

Ens abraçam amb tal força
que no ens podem deslligar,
i l'agaf fort amb la mà
com un coala a l'escorça.

174

Un riure fresc em fa ella
que acompanya amb la mirada
d'una jove enamorada,
d'una tendra bergantella.

175

Així com ella em somriu,
m'acarona bé la cara
i amb una veu dolça i clara,
besant paraules em diu:
«Una perla t'he de dar
perquè és la meva promesa,
i jo complesc amb fermesa
tot quant vaig emparaular.
Altrament em romandrà
l'ànima desconcertada,
perduda i desbaratada
i es trobarà sens repòs,
sense llit i sense cos.
No saps tu bé quant t'estim
ni de com em trob sublim
d'estar molt prop del teu cor.
Ets un home gran i bo
que m'has fet molt més feliç
que donar-me un paradís
on pogués de tot gaudir
de plaers que sense fi
tingués sempre al meu abast,
tots seguits com en un rast.
Vull que es fonguin nostres cossos.

Fagocita'm tota a mossos
com tu sempre has desitjat.
No et sentis gens emboirat
si tot quant passa no és lògic.
En aquest món psicològic
el que veus és ben real.
No és miratge infernal.
No et vull pas perjudicar.
La meva ànima tindrà
repòs en veure't tranquil.
Per mor d'un accident vil
se'ns esbucà el nostre món.
Mostrem-nos així com són
tots aquells nostres sentits
que quedaren atordits
aquell dia malguanyat.
Abraça'm fort, estimat,
i uneix-te a mi un moment
entrant dins mon cos ardent.»

176

He embogit per uns moments.
No em qüestion el que veig
ni amb la raó armeig.
El desig m'emporta amb vents.

177

L'aferr fort, la sent que és viva.
Crec que no m'escaparà.
La sang em rebull i em fa
no tenir postura esquiva.

Fènix dels somnis

178

Amb foc, alens i suor
feim voltes damunt el llit.
Mentre li lleu el vestit,
veig que brilla en la foscor.

179

L'al·lota també em despulla
sens deixar-me de besar.
Cada fregada que em fa,
tremol tot com una fulla.

180

El seu nèctar m'ofereix
tal com digué dies ans.
Suaument li prenc les mans
i l'amor ens engoleix.

181

Un calfred i una punxada
diu que ha sentit mentre gisca.
No és possible que no visca,
si amb els braços l'he envoltada.

182

El ritme dels moviments
es fa un en una estona.
Tot el que un rep l'altre ho dóna
fent-nos gaudir bons moments.

183

Els alens van més de pressa
i els vaivens que feim també.
L'estona de més plaer
amb uns crits tot ja se'ns vessa.

184

En minuts el foc reuiu,
reprenem la fusió
que reïx del nostre amor
i ens ajunta dins el niu.

185

Una volta hem acabat,
ens abraçam en silenci,
perquè l'estretor ens defensi
del que el destí ens ha robat.

186

Tan aviat com em gir
per poder-la observar,
no res abraça la mà.
No hi ha ningú on jo mir.

187

De cop se n'és esvaïda.
No sé què és el que ha passat.
Ha vingut o ho ha semblat?
Com és que se n'és eixida.

188

Tapaments embolicats
giren per sobre el meu cos.
M'adon queestic ben reclòs
entre els llençols tots suats.

189

La buidor i la set de cor
em roseguen dins el pit.
No sabia que un oblit
podria trobar-lo bo.

190

Em qued sol tocant el món
una vida on no visc,
on per res jo no m'arrisc
i per res no faig ni don.

CAPÍTOL II LA SEGONA APARICIÓ

Somnis? Una altra realitat.

Quina val?

Quina és la millor?

191

Com un zombi m'alç de cop
per dirigir-me a l'estudi.
No tenc ningú que m'ajudi.
Només els parents de prop.

192

Amb el cotxe vaig i call,
camí de la facultat.
Allà em trob ben resguardat
dels records del cap en ball.

193

Arrib i veig els companys.
Alguns saben què ha passat.
Per por de fer-me endenyat,
sol em deixen amb els planys.

194

Si em distrec gens dins la classe,
el cap rosega el passat.
Intent lligar el fil trencat
i tot va com una bassa.

195

Però avui és diferent:
No puc romandre dins l'aula.
Rapinyades rompen baula
i m'endinsen forta dent.

196

Se'm remou tot el cervell
com la sorra amb vent mesclada
de forma desbaratada
com un munt de ferro vell.

Fènix dels somnis

197

Els dos ulls em pipellegen,
se m'acluquen i no puc
aguantar despert mon buc
braços i cames flaquegen.

198

Submergit dins fum vermell
faig voltes cap on no sé.
No puc parar ni res fer
ni trobar qui m'aconsell.

199

La meva cara s'allarga
i tot el cos se'm deforma.
No sé pas en què em transforma
aquesta agonia amarga.

200

M'atur davant un jardí,
paradís d'aigua abundant.
El meu cos es va ajustant
i jo em torn a assemblar a mi.

201

A l'herba em trob ajagut
sense pensar ni dir res.
No podria fer palès
si és cert quant m'ha ocorregut.

202

De sobte, sol ja no estic.
Ella surt d'un petit llac.
El cor em pega un fort sotrac
i d'amor jo em sent ben ric.

203

La veig! És ella i no ho és!
Nimfa daurada de pell,
bronzes cabells i un anell
d'aigua quan surt com un bes.

204

Se m'acosta i m'acarona
com un flaix em fa l'ullet.
Mon cor gemega de set
i la pell se m'esborrona.

205

Amb les mans m'agafa els braços
i els acosta al seu pit nu.
Fort m'estira i se m'endú
com embolicat amb llaços.

206

Em submergeix dins el llac,
mentre amb la llengua m'escriu
un sentiment que em somriu
amb l'embruixament d'un mag.

Fènix dels somnis

207

Em deix portar pel desig
sense aturar-me a pensar
on tot això em durà,
mentre m'enfons d'un esquitx.

208

Rebullim com brolls tots dos
com voraces serps de riu
amb la força d'un foc viu
que flameja poderós.

209

Ens estrenyem i ens unim
i en poc temps ens acoplam.
La gana del cor és fam
fins que no arribam al cim.

210

Amb gemecs i crits sorgeix
l'energia empresonada
i veig la meva estimada
que amb un somrís s'esvaeix.

211

Sol em trob una altra volta.
El paradís tot s'esfuma
com gran bimbolla d'espuma
que en tocar-la queda mòlta.

212

Amb les mans toc una taula.
Assegut m'he adormit!
De mirades m'he omplit;
m'he posat com una fraula.

213

Rosa, que és una companya,
es preocupa per mi.
Amb vergonya vull fugir
i no li permet que em planya.

214

Cap al cotxe em dirigesc
sense voler-la escoltar.
Li dic que em vull oratjar,
que necessit l'aire fresc.

215

Ella se'n va enfadada,
però no insisteix molt més.
No volia que es temés
de la meva sotregada.

216

Vull sofrir amb la meva sang
tot allò que a mi em passa.
No vull que s'escampi massa
el pes del meu sofriment,
que el meu voltant tengui en ment
tot allò que bé em tritura

i que em porta a una tortura
que tot sol jo vull pair.
Ningú més ha de patir.
Basta que jo em consumeixi
i sols que el temps decideixi
el moment del meu destí
quan ma carn ha de morir.

CAPÍTOL III LA TERCERA APARICIÓ

*Pots triar-te la vida?
Te la pots programar?
On és la vida?
En el cos? O en la ment?*

217

Cap de setmana d'hivern,
pluja que tanca finestres.
el camp de plantes silvestres
s'omple i pareix que es fa etern.

218

Mir pels vidres davallar
la vida en gotes que cauen
sobre la terra extrauen
l'aliment i així brollar.

219

Vaig observant amb quin ritme
va defallint l'aigua en terra,
com es fa plena una gerra
i tot quant deixat estigma.

220

Després d'haver estudiat,
veient aquest espectacle
crec que encara és un miracle
que em mantengui desvetlat.

221

Ve la son en poca estona
ben vestida de silenci.
Perquè en poc temps em convenci,
n'hi ha prou com m'acarona.

222

Amb el soroll d'una gota
se m'acluquen les palpebres
i com atacat per febres
el meu jo d'aquest món bota.

223

Una gota cau i toca
el sòl del fèrtil jardí
i com un doll fa sorgir
un rebull rere una soca.

Fènix dels somnis

224

Amb bimbolles que flamegen
apareix ma enamorada.
En terra i agenollada,
les llàgrimes la humitegen.

225

Nua, banyada i ben bruna
em dirigeix sa mirada.
I jo a la balustrada
veig de cara ma fortuna.

226

La toc banyada. L'eixug.
Suau és sa pell i dolça
al tacte que aigua li espolsa
pels racons on la mà duc.

227

Els seus llaviets carnosos
em fan fregues en el coll,
i amb el cos lluent i moll
fan tenir desigs ganosos.

228

Gaudim uns moments molt tendres
com no poguérem passar
sent fora somnis, allà,
ans que sorgissis de cendres.

229

Després dels càlids instants,
la vista als ulls dirigeix
i la veu se li entendreix.
Em diu paraules sedants:

230

«Ta vida t'està esperant
just a un altre paradís,
que no surt de cap encís
sinó del teu món estant.
Has de seguir endavant.
No pots romandre ancorat,
Si bé tens el cor arrancat,
amb temps el podràs guarir.
No et menyspreïs el destí
perquè aquest et donarà
tot quant volies guardar
i que jo no vaig poder.
Fou feliç i fou de ver,
però això ja va acabar.
Convé mantenir-te sa
per lluitar la teva vida.
La meva ja és esquifida,
mes tu no has començat
a obrir el codonyat
de fruites enamorades
que et mereixes mil vegades.»

Fènix dels somnis

231

Quan jo escolt tot quant em diu,
l'estrenc fort pels seus dos muscles
per mantenir aquests crepuscles
d'esperança com foc viu.

232

«Sense tu jo no puc viure.
En els somnis veig la llum,
que s'esvaeix com un fum
tot just el sol em desperta.
Trob en la terra deserta
un oasi que em refà.
M'has de venir a visitar
i així jo no moriré
i a estones podré estar bé.»

233

Al moment de finir jo,
ella ja no em contestà.
Als llavis fort em besà.
Se n'anà sense fer so.

234

Un fort tro els ulls em bada.
Tenc el cap a la finestra.
Nit plujosa ben silvestre.
Ma força és desanimada.

**CAPÍTOL IV
EL DESERT**

*El res, el silenci
atura el temps i... la vida.*

(CODOLADA)

235

Jorns llargs punxant, ferint,
perforant dins,
coïssor d'escorpins.
Tot sol, plorant,
mirant el pobre encant
que té aquest món,
punyides fent sang són
el pa d'avui
i el de demà que es cull
d'aquelles nafres
on els dolors golafres
et mossegaren
i llàgrimes no paren
de fer-te cec
volent matar el gemec
fugint del ver.
I a un desert que és ben ple
de mals em trob.
Ara aguantar mon cop
és molt pitjor,
d'ençà que el meu amor
ja no em visita.

IV PART VIDA

CAPÍTOL I EL REBUIG

*Allò que tenim segur, ho rebutjam.
A més a més, ho menyspream.
Per què ho valoram quan ho perdem?*

236

La rutina es fa ben llarga.
No tenc la força del cor.
Me'n fot, de tot quant m'és bo.
La vida transcorre amarga.

237

Tota la gent que tenc prop
està massa lluny de mi.
No prenc ni droga ni vi.
He rebut i plor mon cop.

238

El rebuig és ma defensa
i també l'amagatall
per fer lluny i pegar tall
i ocultar la buidor immensa.

239

Que ma vida es refaci,
esperança que no tenc,
ni tampoc jo no ho pretenc.
El temps farà que m'espassi.

240

Continuu com cada dia.
La rebuig i no se'n va.
Per què m'ha de molestar
quan jo no tenc qui m'omplia?

241

La seva insistència és
més vana que comptar ones.
El temps que ho fas, tu t'afones,
i t'endinses al no-res.

242

El seu nom ja no record.
I això, què m'importa ara?
Em convida amb bona cara
a sopar vora del port.

243

Li dic que no estic d'humor,
que un altre dia serà;
però no crec que un demà
sigui el contrari d'un no.

244

Rosa restà capficada.
Ella veu que no estic bé.
Per què l'al·lota volgué
salvar-me de l'enfangada?

CAPÍTOL II LA LLUM

*La llum de la vida tot ho canvia.
Digues sí. Hi veuràs clar.*

245

L'endemà la torn trobar.
M'insisteix molt més i més.
Tot allò quant jo li fes
ho rebria com or clar.

246

Rere un moment de conversa,
he quedat per prendre un te
amb ella a un cafè
que és iranià o persa.

247

Sense ganes em prepar.
Em sorprèn son interès.
Per què sens jo dir-li res
em cita per anar a un bar?

248

Quan arrib, allà la trob.
Bé mai no l'havia vista.
No li havia seguit pista.
Com la veig és tot un cop.

249

No sé si és com va vestida,
però sa bellesa brilla
dins una roba senzilla
perfecta a la seva mida.

250

Demanam un te perhom
i començam a parlar.
El temps aviat se'n va.
Em trob bé i no sé com.

251

No puc explicar l'encís
que aconsegueix restablir-me.
De Cupido pareix firma
I fa al món un paradís.

Fènix dels somnis

252

Quedam per a l'endemà.
Ella pareix molt contenta.
I a mi el cor m'alimenta.
El món negre ha tornat clar.

253

Com és que pens tot això?
Que no estava mort en vida?
Ha tornat ma ànima eixida
d'una punxada en el cor.

254

Raon tot sol i no crec
que estigui bé el que pens.
El desig que crema blens
em fa sentir que m'ofeg.

255

De cop apareix Teresa.
Em mira dins mon cervell.
Em somriu i em diu que aquell
consell que un dia em donà
per estendre'm una mà
era la nova princesa.

256

En pocs segons se m'esfuma,
mentre amb sos llavis somriu.
M'ho imagin o ella viu,
em veu, em sent i m'ensuma?

257

L'he estimada i bé l'estim.
Veig que té molta raó.
He de viure a tot color
i tornar a pujar el cim.

258

I em ve a la imatge na Rosa.
Amb molt detall la record.
Crec que ha estat una gran sort
que lliuràs ma ànima closa.

259

Cara rosada i ulls cels,
figura prima i molt tendra.
Com l'ocell tornat de cendra
em revius els meus anhels.

260

Cabells rossos de la flama,
de la força que remets.
Sent mos pulmons ben estrets
i un tremolor a cada cama.

261

Amb un jersei carabassa
i una falda negra curta.
Haurien d'omplir de murta
els carrers on deixes passa.

Fènix dels somnis

262

I quan tots dos ens trobam
sense pensar ni dir res,
ens fermam en un gran bes
mentre bé ens acaronom.

263

I llavors fent-me l'ullet
diu amb rialla eixerida
«Com està la meva vida?»
i de sobte em ve un calfred.

264

Emperò aquesta sorpresa
Sols uns pocs segons em dura,
I continua amb bravura
tot el temps de placidesa.

265

Un principi d'un amor
molt llarg i ple de tendresa,
imatge de gran bellesa,
després de patit dolor.

**CAPÍTOL FINAL
FÈNIX DELS SOMNIS**

*Refer i reconstruir,
res no té fi.
Veus com les tenebres
no existeixen
si trobes la llum?*

266

Amor pur, no tens final.
Reneixes rere la mort,
molt més gran i molt més fort
que mil cops d'una destrat.

267

Dins somnis o en el món ver,
ningú no et podrà aturar.
Qui et vulgui prendre una mà
veurà com no podrà ser.

268

Fènix, vola ben amunt!
Màgica au que tot ho vences
i els finals els recomences
des que hi ha marcat el punt.

